

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ολ’ αυτά και δεν ξέρω άκομα τί τό ακαθόριστο, τό άλλοκο, τό άνεξήγητο, μ’ έχουν κάνει άλλον άνθρωπο. Τρύπησα... σαν κόκκινο και μέσα απ’ τίς τρύπες έφυγε, διερρευσε όλη ή όργή μου, τό πείσμα μου, ή λύσσα τίς έκδικήσεως!

Ναιώθω άπάνω μου τό βαρύ χέρι τού Θεού κι’ ή καρδιά μου παραλύει από άγωνία.

“Έγερσα άσφαλα ;

Τί μου συμβαίνει ;... Τί μου συμβαίνει λοιπόν ;

(‘Απ’ τό ‘Ημερολόγιο τού Λεάνδρου ‘Αρτέμη)

Γιατίσιός μπρός στού Θεό, τού άνοιγμα τήν καρδιά μου και τού ζητώ έλεος! Δεν έρω τί έχω!... Έγασα με μιάς τό θάρος μου και τήν πιστι μου. Δεν έλπίζω πεία στο μέλλον. Κι’ όλ’ αυτά γιατί ;

Τό σκεπτομαι τό γιατί αυτό, τό τόσο τρομερό και ή καρδιά μου κομματιάζεται.

“Α, δεν υπάρχει καμιά άμνηστία. ‘Ο Θεός με μίσησε. ‘Ο έρωτάς μου πού ήταν ή χροά και τό όως τίς ζωής μου, έγινε τώρα για μένα μιά αληθινή κόλασις, μ’ όλα τίς τά βασανιστήρια.

Τί μου συνέβη χτές τό βράδυ ;

“Ήταν πραγματικός ή όνειρο εκείνο πού αντίκρισα ;

Γύρισα στο σπίτι άούξ.

“Ανέβηκα άπάνω οισιά για να μήν ευληθώ κανένα.

Πραγματικός κανένα όν μ’ άντελήθη.

Τοιμαζόμου να μπώ στο δαιμάτιό μου, όταν είδα πως στο γραφείο τού πατέρα μου.

Αυτό με παραξένεψε. ‘Ο πατέρας μου δεν συνήθει να έορτάζεται τό βράδυ, πού γυρίζει πάντα κοιρασμένος. Πλαγιάζει άμέσως και σηκώνεται πολύ πρωί για να κάνει τή δουλειά του.

Τί έκανε λοιπόν άγρυπνος τέτοια ώρα ;

Μιά ισορή περίεργεια μ’ έσυρε ως τήν πόρτα τού γραφείου του, πού δεν ήταν καλά κλεισμενη. Πληρώσιςα εκεί σιγοπατώντας και είδα...

Θεέ μου, δεν έχω τή δύναμι να συνεχίσω.

Είδα κάτι, πού δεν τό περίμενα.

“Αντίκρισα τόν πατέρα μου, τόν σκληρό και ψύχραιμο, μέχρι πανερότητας, να κλαίη!

—Ναι, έκλαιγε, έκλαιγε!...

Είχε άκουσιμμένο τό κεφάλι του στα δυό του χέρια και δικαστό λυγμό τόν συγκλόνιζαν όλόκληρο.

Τά δάκρυα έπεφταν στού στουπάγαρτο, πού ήταν στρωμένο πάνω στο τραπέζι του, τό ένα κοντά στο άλλο...

“Εοάσιςα.

Δεν πίστευα στα μάτια μου.

‘Ο πατέρας μου βρισκόταν ζ-

και έμπρός μου ή έβλεπα κάποιο άλλόκοτο κι’ άνεξήγητο όνειρο :

“Ήταν τόση ή ταραχή μου, ώστε με μιά στιγμή ή μουσίκλειστη πόρτα έτριξε, καθώς άγγισα άπρόσεχτα έπάνω.

Μα ό πατέρας μου δεν κατάλαθε τίποτα.

“Ήταν βυθισμένος στον πόνο του, στην όδύν του...

“Ήθελα τώρα να φύγω από τό μέρος αυτό, για να μή με δη και δεν είχα τό κουράγιο. Τά γούνατά μου λυγίζαν. Κι’ όμως, δεν μπορούσα να τόν βλέπω να κλαίη...

Στηρίχτηκα στον τοίχο κι’ έκαμα ένα βήμα έμπρός. Μά αυτή τή στιγμή ό πατέρας μου μετακινήθηκε, αναστέναζε βαθειά κι’ ένα όνομα έέφυγε από τά χείλη του :

—Φλώρα!...

Μαομάρισα. Τό μυστικό τού τόνου τού πατέρα μου, άποκαλυφθηκε μπροστά μου δια μιάς, τρουερα, άφάνταστα φρικαλέο.

“Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά ή σκέψις μου θόλωσε. Έφυγα άπροσπατώντας και τρύπωνα στο δωματίό μου. Έκλεισα σιγά τήν πόρτα και έσάπλωσα στο κρεβάτι μου, ντυμένος καθώς ήμου.

“Ετρεμα όλόσωμος...

Τό στήθος μου εοούκωνε...

Εθθέλα να βρεθώ έξω και ν’ άούσιω να τρέχω, να τρέχω, χωρίς να ξέρω πού πηγαίνο, όσο να σωριστώ κάτω άναίσθητος.

Τώρα τά καταλόβαινα όλα.

“Ο πρώτος θυμός, ή πρώτη όργη τού πατέρα μου είχε περάσει. Και τό αίσθημά του για τή Φλώρα εούπησε πάλι μέσα του άπαιρητικό, άκατανήγητο.

Τήν άγαπούσε!

Τήν ποθούσε... Δεν μπορούσε να ζήση χωρίς αυτή.

Τό αίσθημά του αυτό ήταν άνώτερο όπύ τό πείσμα του, ισχυρότερο από τόν ένουσιό του και τή σκληρότητα του. Είχε βρυκολακίσις τώρα μέσα του και τόν βαοάσιζε.

“Η σκέψις αυτή με τρομάζει, με τρέλλαινε.

Τί θα γινότανε πεία ;

Τί θόλεγε ή Φλώρα για όλ’ αυτά ;

Γιατί έπρεπε να τίς πώ τί είδα, είχα τήν υποχρέωσι να φωνώ ειλικρινής.

Τά όνειρά μου τά έρωτικά, σωραόντουσαν πλέον σ’ έρείπια. Μπορώ να γίνο έγώ ό όήμιος τού πατέρα μου ;

“Όχι, όχι, δεν τό θέλω, Θεέ μου! Άλλά ποιά λύσι να βοώ για τό τρομερό αυτό πρόβλημα ;

“Η θλιφερές, ή τραγικές αυτές σκέψις μου κράτησαν ως τά έημερώματα. Πέρασα μιά νύχτα φρικτή, πού δεν θα τήν ξεγάσω ποτέ... ποτέ...

Και μόνο κοντά τή χαραυγή βυθιστηκα σ’ έναν ύπνο βαθύ, βαρό, μονοκόμματο...

(‘Απ’ τό ‘Ημερολόγιο τής

Φλώρας Μπριλλάντη)

“Όχι, ό Θεός δεν θέλει να εούτηξω στη ζωή μου.

‘Ο Λεάνδρος με κρατούσε από τή μέση...

Ἐνῶ τὰ πράγματα ἐπῆγαιναν τόσο καλά, ὁ οὐρανὸς συνέ-
φρασε πάλι.

Ἐὰν ἀπόγευμα σήμερον ἦρθε σπῆτι ὁ Λεάνδρος, ντυμένος μ' ἔ-
να κοστούμι ἐκδρομῆς, μὲ κούκο καὶ μπότες. Ἐμφανίστηκε
ὅταν τὸν εἶδα ἔτσι. Ἦταν κατασκονισμένος.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὸν ρώτησα περίεργη.
— Ἀπὸ τὴν ἐκσχῆ, μὲ ἀπάντησε ἀναστενάζοντας,
— Ἦσουν ἐκδρομῆς;

— Ναι. Εἶχα ἀνάγκη καθαροῦ ἀέρος
— Κάθισε νὰ ξεκουρασθῆς. Θεὸς νὰ πλυθῆς μῆπως;
— Ναι. Θεὸς ἤθελε νὰ ριζῶ λίγο κρῦο νερὸ στὸ πρόσωπό μου.
Τὸν βοήθησα νὰ πλυθῆ μόνη μου. Ἡ στάσις του, ἡ κουλάν-
τες του μοκίκαν παραξένη ἐντύπωσι.

— Τί ἔχεις; Κάτι ἔχεις, Λεάνδρε! τοῦ εἶπα σὲ μιὰ στιγμή.
Χαμηλῶστε τὰ μάτια του καὶ μὲ ἀπάντησε:

— Θὰ σοῦ πῶ, Φλώρα. Θέλεις νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο;
— Πάλι; Μὰ δὲν εἶσαι κουρασμένος;
— Ὀχι, ὄχι. Πᾶμε νὰ φύγουμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ κλειστὸς
χῶρος μὲ πνίγει.

— Ἀπόρησα.
— Πές μου τί ἔχεις, τὸν ἰκέτευσα. Γιατί εἶσαι τόσο ἀνησυχος;
Μὰ δὲν ἤθελε ν' ἀνοίξῃ τὸ
στόμα του.

— Ὀχι ἐδῶ. ὄχι ἐδῶ, μὲ ἀ-
πάντησε σὰν παραζαλισμένος.
— Ἄς βνοῦμε ἔξω. Πᾶμε, σὲ πα-
ρακαλῶ...

— Μὰ ποῦ θές νὰ πῶμε, ἀγά-
πη μου;

— Ἐξέ... Στὸ δρόμο, στὴν ἐ-
σχῆ, στὸν ἀνοιγτὸ ἀέρα. Πνί-
γουμε, Φλώρα!...

Ταραγμένη γεμάτη ἀταξία
προσηθηματα, ντῆθηκα γρήγο-
ρα-γρήγορα καὶ κατέβηκαμε κά-
τω. Ἄφου εἰδοποίησα τὴν μητέρα
μου.

Ποῦ πηγαίναμε; Δὲν ξέρω...
Ὁ Λεάνδρος προχωροῦσε γρή-
γορα, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν,
μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ. Τὸν ἀκο-
λουθοῦσα ἀσθμαίνοντας. Φαινό-
ταν σὰν νὰχε ξεχάσει πὼς βρι-
σκόμου πλάι του.

Ἐπὶ τέλους στάθηκα κουρα-
σμένη, πιάνοντας τὸν ἀπ' τὸ
μπαρτάς.

— Λεάνδρε!
Τινάχτηκε, σὰν νὰ ζυμνοῦσε ἀ-
πὸ κάποιο ὄνειρο.

— Φλώρα!
— Ποῦ πηγαίνομε, ἀγαπημένε
μου;

Μὲ κῦτταξε σαστισμένος καὶ
σαφίστηκε κάτω, σὴν γλῶψ.
— Κάθισε, μὲ εἶπε, μὲ φωνὴ
λυπημένη.

Ἐκάθησα. Βρισκόμαστε κεντὰ
στὴν ὄχθη τοῦ Κηφισοῦ. Εἶχε
βρέξει καὶ εἶχε ἀρκετὸ νερὸ τὸ
ποταμί. Ἡ χλόη ἦταν ὕψη
καὶ δροσερή...

Ὁ Λεάνδρος ἔμεινε λίγες στι-
γμὲς σιωπηλὸς κι' ἀξασια ἄρχι-
σε νὰ μὲ μιλάει γρήγορα-γρήγορα καὶ νευρικά.
Κρεμόμου ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

ἔβαλε λέξι του μὲ χτυποῦσε, σὰν θύλι ζεματιστὸ, σὴν καο-
διὰ.

Μοῦ μίλησε γιὰ τὸν πατέρα του. Πὼς τὸν εἶδε νὰ κλαίῃ ἀ-
πελπιμένος καὶ νὰ ψιθυρίζῃ τ' ὄνομά μου...
Δὲν πίστευα σ' αὐτὰ μου.

Ἦταν δυνατόν; Ἦταν δυνατόν. Θεὸς μου!...
— Καὶ τώρα; ψιθύρισα.

— Καὶ τώρα; μὲ ἀπάντησε κι' ὁ Λεάνδρος.
Κι' ἀπομείναμε βουβοί.
Ἡ ὄρα περνοῦσε...

Βράδιασε. Πρόβαλε τὸ φεγγάρι...
Καὶ μετ' ἔμεινε ἐκεῖ ἀσάλευτος, σὰν δύο σκιές, βυθισμένες
στὶς θλιβερὲς σκέψεις μας γιὰ τὸ μέλλον.

Ἦταν ἀργά, ὅταν σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε.
Ὁ Λεάνδρος μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὴ μέση. Δὲν εἶχα τὴ δύναμι
νὰ περπατήσω...

Ἔτσι βουβὸς, σὰν ξένο, σὰν νὰχαι χάσει τὴ λαλιά μας,
φτάνουμε στὸ σπίτι. Ὁ Λεάνδρος μούδαρε τὸ χέρι του. Καὶ μὲ
φάνηκε τὴ στιγμή αὐτὴ πὼς μὲ χαρμετοῦσε γιὰ πάντα. Ρίχθη-
κα σὰν τρελλῆ τότε σὴν ἀγκαλιά του.

— Λεάνδρε!... Λεάνδρε!...

Μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ μὲ εἶπε τρυφερά:

— Μὴν κάνει ἔτσι, ἀγάπη μου. Κουράγιο!

— Ναι, κουράγιο. Χρειάζεται πολὺ κουράγιο, Λεάνδρε... Δὲν

ξέρεις πὼς φοβᾶμαι!...

— ἤσυχασε, Φλώρα.

— Θὰ ξανάρθῃ αἰθριο;

— Ναι, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Ἄφου τὸ θέλω; Ὡστε σὺ δὲν τὸ θέλεις;

Διστασε λίγο καὶ μὲ ἀπάντησε:

— Ναι, ναι, πολὺ.

Χωρίσαμε. Ἀνέθηκα στὸ σπίτι καὶ σωριάστηκα στὸ κρεβά-
τι μου κλαίοντας, χωρὶς νὰ εἶδ κανένα. Σὲ λίγο ἤρθε ἡ μητέ-
ρα μου νὰ μὲ καλέσῃ στὸ τραπέζι. Τῆς ἀρνῆθηκα. Προσηθη-
κα τὴν ἄρρωστη. Δὲν μὲ πίστεψε—εἶμαι βέβαιη γι' αὐτὸ—μὰ ἔ-
φυγε χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ μ' ἐρωτήσεις. Κι' ἔμεινα ἔτσι μόνη,
μὲ τὸν πόνο μου, γιὰ νὰ γράψω τίς λίγες αὐτὲς γραμμὲς στὸ
Ἡμερολόγιό μου, τὸ Ἡμερολόγιό τῆς ἀπελπιμένης καὶ μαύ-
ρης μου ζωῆς.

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιό τῆς Φλώρας Μαρλιανῆς)

Συνέχεια.—Ὁ Λεάνδρος
δὲν εἶχε ἄδικο. Ὁ Ἀρτέμις ἔ-
ξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐρωτευμέ-
νος μαζί μου. Προχθὲς τὸ ὄπ-
νευμα συνάντησε στὸν κῆπο ἕ-
νὸς ἀργοντικοῦ τῆς Κηφισοῦ,
μὰ θεῖα μου, ἀδελφὴ τῆς μη-
τέρας μου καὶ μίλησε ἐπὶ ὄρες
μαζὺ τῆς, ἀνοιγόντας τῆς τὴν
καρδιά του.

Ἡ θεῖα μου τὸν ἀκούσε ὑπο-
μονετικά. Τῆς εἶπε τίς σκέψεις
του, τίς ἐλπίδες του. Τῆς ἀπο-
λόγησε πὼς φέροσθε σκληρὰ
μαζὺ μου, μὰ τώρα μετανόησε
κι' ἔχει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὲ κά-
μῃ εὐτυχιμένη, ἂν θελήσω.

Τῆς ἔκαμε ἀκόμη λόγο καὶ
γιὰ τὸ ἀίσθημα τοῦ Λεάνδρου.

— Εἶνε ἕνα ἀίσθημα παιδικὸ
κι' ἐπιπόλαιο, τῆς εἶπε, κι' ἐλ-
πίζω πὼς θὰ τοῦ περάσῃ... Δὲν
εἶνε δυνατόν, κυρία, νὰ γίνου-
ν ἄλλὰ ὅσα ὀνειρεύεται ὁ Λεάν-
δρος, μὲ τὴν παιδικὴ του φα-
τασία. Δὲν νυμφεύεται κανεὶς
τὴν μητέρα του.

— Καὶ τὸ διαζύγιόν; ρώτησε ἡ
θεῖα μου.

— Ὅσα ἐρωτίσω νὰ ἰνῃ ἐκδο-
θῇ. Ἄρκει νὰ τὸ θελήσῃ ἡ
Φλώρα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ποῦαματα, ὄλ'
αὐτὰ τὰ λόγια, ὄλοι αὐτοὶ οἱ
ἐλιγμοί, ἀρχίζουν πάλιν νὰ μὲ
τραυμάζουν.

Ἐνόμωζα πὼς ὁ Ἀρτέμις ἀ-
πέφυγε ἀπὸ καλωσύνη του νὰ
κάνῃ κακὸ στὸν πατέρα μου.
Μὰ τώρα ἀλλάξα γνώμη. Δὲν
πρόκειται περὶ καλωσύνης ἴ-
σως. Ὁ Ἀρτέμις ἔξακολουθεῖ
νὰ μ' ἀγαπᾷ, ἢ μάλλον νὰ μὲ

ποθῇ. Κι' ἐλπίζει... Ἐλπίζει πὼς μπορούμε νὰ ξαναφτιάσουμε
τὴ ζωὴ μας.

Πὼς ὄμως;

Τί μπορεί νὰ γτίσῃ κανεὶς μὲ τὰ θύμματα τῶν ἐρειπίων;

Τί μπορεί κανεὶς νὰ δημιουργῆσιν ἀπὸ τὸ μηδὲν;

Ξαναφτιάξουμ τὴ ζωὴ τους οἱ ἀνθρώποι ποῦ ἀνῆλθον ἀλλο-
τε. Οἱ ἀνθρώποι ποῦ ἐνόησαν ψυχικά. Ἐνῶ ἑμᾶς μᾶς ἐχώρισε
καὶ μᾶς χωρίζει μιὰ δλόκληρη ἀβυσσος, ἀβυσσος μισοῦ καὶ
ἀηθίας.

Κι' ὄμως δὲν σκέπτονται ἔτσι κι' οἱ γονεὶς μου. Ἀντιθέτως
μάλιστα.

Ἡ μητέρα μου, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὴ θεῖα μου ὅσα τῆς εἶπε ὁ
Ἀρτέμις σὴν Κηφισοῦ, συγκινήθηκε κι' ἄρχισε νὰ ἐλπίζῃ, κι'
ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Μοῦ μίλησε μάλιστα σχετικῶς:

— Σοῦ εἶπε τίποτε ἡ θεῖα σου; μ' ἐρώτησε.

— Ναι, μαμὰ. τῆς ἀπάντησα. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶπε καὶ σὲ οὐδ.

— Καὶ τὸ σκέπτεσαι γιὰ ὄλ' αὐτὰ, κόρη μου;

— Τίποτε, μαμὰ.

— Τίποτε!...

— Ναι, μαμὰ, εἶπα τίποτε.

(Ἀκολουθεῖ)

Μίλησε ἐπὶ ὄρες μαζί τῆς, ἀνοιγόντας τῆς τὴν καρδιά του...